

DAAR WAAR WERELDEN BOTSSEN

IN MAKKELIJKE TAAL

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvoorieereen.be

Voor meer informatie over *Leeslicht*: leeslicht.nl

Deze uitgave is een bewerking van *Daar waar werelden botsen*.

Oorspronkelijke titel: *When Our Worlds Collided*. Oorspronkelijk

uitgegeven door: Simon & Schuster Childrens Books, © Danielle Jawando,

2022, © Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam, 2025.

Bewerking: Caluke van Hoften

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

Coverbeeld: Eenvoudig Communiceren

© 2026 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden

verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand

of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,

mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier,

zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 806 0

NUR 286

DAAR WAAR WERELDEN BOTSSEN

DANIELLE JAWANDO

IN MAKKELIJKE TAAL

leeslicht

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Even voorstellen

Jackson is 16 jaar. Hij is een verlegen jongen die goed kan leren. Hij zit op het Sint Anthony, een privé-school. Harisson is zijn beste vriend. Jacksons ouders zijn rijk. Ze wonen in een groot huis in een mooie buurt. Zijn ouders willen dat hij rechten gaat studeren. Dan krijgt hij een goede baan. Maar Jackson wil geen rechten studeren. Hij wil Engels gaan studeren. Want hij houdt van verhalen schrijven. Maar dat zegt hij niet tegen zijn ouders. Hij wil ze niet teleurstellen.

Chantelle is 16 jaar. Haar moeder kan niet voor haar zorgen. Haar vader kent ze niet. Ze is brutaal en woont met haar zusje bij haar oma. Ze wonen in een arme buurt. Chantelle zit op een gewone school. Ze wil graag verder studeren, Engels. Ze doet daarom erg haar best op school.

Marc is 15 jaar. Hij valt op jongens. Zijn ouders ziet hij niet meer. Hij heeft in veel pleeg-gezinnen gewoond. Hij is net weer verhuisd. Saaie Eileen is zijn nieuwe pleegmoeder. Hij zit op een nieuwe school, dat is dezelfde school als Chantelle. Marc maakt tekeningen buiten op muren, met spuitverf.

Alle drie wonen ze in Manchester. Dat is een stad in het midden van Engeland.

1. Jackson

Ik heb afgesproken met Aimee in het winkelcentrum. Aimee is het knapste meisje van de klas. Ik ben al drie jaar verliefd op haar. Vandaag gaat ze met mij op date. Tenminste, als ze komt. Ik had nooit gedacht dat Aimee 'ja' tegen me zou zeggen.

Ik ben best zenuwachtig. Ze is al 10 minuten te laat. Ik stop mijn handen in mijn zakken. Ik probeer er cool uit te zien.

Wat als ze niet komt? Ik kijk om me heen en probeer rustig te worden.

Mijn telefoon trilt. Mijn hart bonkt als ik WhatsApp open:

Sorryyy, bus duurde langgg. Ben nu in de stad.
Waar ben je? Xx

Opgelucht adem ik uit. Ik lach. Ze komt eraan. Ik typ het antwoord.

Ik word toch weer zenuwachtig. Wat zeg ik straks tegen haar?

Dan hoor ik geschreeuw. Ik hoor iemand gillen, heel hard gillen. Ik draai me om en zie een jongen in een rode pufferjas rennen. Hij duwt mensen opzij, hij kijkt achterom. Hij blijft rennen. En dan snap ik het: hij wordt achtervolgd.

Een groep jongens rent achter hem aan. De jongen in de pufferjas rent naar de uitgang van het winkelcentrum. De andere jongens volgen hem naar buiten en dan is het voorbij. Alles is weer normaal. Mensen winkelen in het winkelcentrum. Alsof er niks is gebeurd.

Ik voel twee warme handen op mijn ogen.

‘Drie keer raden’, hoor ik.

En daar staat ze: Aimee. Ik kijk haar aan. Wat is ze mooi. Ik ben nu echt nerveus. Ik moet iets zeggen.

Ik moet niet steeds naar haar kijken.

‘Gaan we nog iets doen of blijven we hier de hele dag in het winkelcentrum zitten?’, vraagt Aimee.

Ze lacht. Ik hoop dat dat een goed teken is.

Ik moet ook lachen: ‘Ik neem je mee op date.’

Ik ontspan en we lopen naar de uitgang.

Het is koud buiten. Aimee steekt haar arm door de mijne. Ik val bijna flauw.

‘Vind je niet erg, toch? Het is ijskoud.’

‘Nah! Nee’, zeg ik iets te snel en ze lacht.

‘Waar gaan we eigenlijk heen?’

Ik kan nog steeds niet geloven dat ze naast me loopt. Ik kijk naar haar mond. Haar lippen glanzen. Hoe zou het zijn om haar te zoenen?

‘Jackson?’, zegt ze. ‘Hallo??!’

‘Sorry,’ zeg ik, ‘naar Printworks. Daar kunnen we wat eten en er is een bioscoop en ...’

Aimee lacht weer. 'Ik weet wat er in Printworks is, Jackson.'

Ik krijg het warm. Ik zeg alleen maar stomme dingen. Ik zie haar naar mijn mond kijken. Wil zij mij ook zoenen? Maar toch niet midden op straat?

We slaan links af. Dan gebeurt er iets. Ik heb het eerst niet goed door. Misschien omdat ik te veel ben afgeleid. Aimee houdt nog steeds mijn arm vast. Ik hoor een vrouw zeggen: 'Niet kijken, lieverd, loop met mama mee ...'

Het kind begint te huilen. Ze lopen weg. Er is iets in haar toon ...

Meer mensen lopen weg. Ik voel de paniek. Ik zie een paar mensen met hun telefoon een foto maken, nee, filmen. Ik krijg een raar gevoel in mijn maag. Aimee staat stil.

'O nee, o nee, o nee', roept ze.

Ze laat mijn hand los. Ze staat te trillen. Ze draait zich om en verbergt haar gezicht in mijn nek.

Ik kijk naar de plek waar iedereen vlug langsloopt. En dan zie ik iemand met een rode pufferjas op de grond liggen. Dat is die jongen die net wegrende. Hij ligt op de stoep. Ik staar naar de jongen. Naar zijn donkere huid. Naar de scheur aan de zijkant van zijn jas. Hij ziet er jong uit. Een kind nog. Er zit een meisje naast hem. Ze duwt een doek tegen zijn buik. Alsof ze het bloed wil stoppen. Maar er is te veel bloed.

‘Laten we weggaan’, zegt Aimee. ‘De ambulance is vast al gebeld.’

Ik blijf kijken naar de jongen in de pufferjas.

Waarom helpt verder niemand hem? Kan het ze niet schelen? Of denken ze: het is een Zwarte jongen, hij zal wel iets gedaan hebben?

‘Jackson!’, zegt Aimee. ‘Kom. Het is foute boel, echt waar. Het kan met een bende te maken hebben, of wat dan ook.’

Met een bende? Zou ze dat ook hebben gezegd als hier een witte jongen was neergestoken? Ik haal diep adem. Ik heb nog nooit zoiets meegemaakt. Ik kan hem niet in de steek laten.

Ik loop naar de jongen toe. Aimee blijft staan. Van dichtbij zie ik nog meer bloed. De jongen draait zijn hoofd naar me toe. Tranen stromen over zijn wangen. Ik zie hoe bang hij is.

Het meisje kijkt op.

‘*Fuck*, man. Niemand doet iets, iedereen loopt gewoon door. Waarom komt die ambulance niet?’ De jongen begint harder te huilen: ‘Ik wil niet dood.’ ‘Het is goed, Shaq’, zegt het meisje. ‘De ambulance komt zo.’

Ik kniel naast de jongen neer. Wat kan ik doen?

De jongen kijkt me aan.

‘Laat me niet alleen.’

Ik steek mijn hand uit. Ik heb geen idee of dat helpt want hij kent me niet. Maar hij pakt mijn hand en houdt hem stevig vast.

2. Chantelle

Het is druk in het winkelcentrum. Ik sta voor een winkel en zie een jack hangen. Het is precies het jack dat mijn zusje wil hebben. Op dit moment zit ik in een kut-situatie wat betreft geld. Ik kan het jack dus niet betalen. Maar dit jack kan ik natuurlijk wél gewoon meenemen. Begrijp me niet verkeerd. Ik steel niet vaak. Maar soms moet het. Mijn zusje is volgende week jarig. En ik weet zeker dat ze blij zal zijn met dit jack.

Ik loop de winkel in en doe het jack snel onder mijn jas.

Als ik de winkel uitloop, hoor ik een heleboel geschreeuw. Ik zie bij de uitgang van het winkelcentrum een groepje jongens staan. Vijf hebben hun gezicht bedekt. Eentje niet. Hij draagt een felrode pufferjas. Ik herken hem van school. Hij heet Shaq. Hij zit een klas lager dan ik. Iedereen op school vindt Shaq leuk. Hij lacht veel, loopt altijd te kloten. Hij is goed in voetbal. Iedereen mag hem, zelfs de leraren.

Dan hoor ik Shaq zeggen: 'Nee, hou op, hou op, stop!'

Ik kan niet goed zien wat er gebeurt. Alle jongens rennen weg. Was het een gevecht? Ik zag niemand slaan. Dan zie ik Shaq langzaam naar de uitgang lopen. Hij houdt zijn buik vast en dan zie ik het.

Bloed, overal bloed.

Ik denk niet na en ren naar hem toe. Hij valt.

Ik hoor mezelf roepen: 'Ambulance! Er moet een ambulance komen!'

Shaq ligt op de stoep, hij huilt. Ik grijp mijn tas. Er zit een oud T-shirt in. Dat druk ik tegen de wond in zijn buik. Het bloeden moet stoppen. Shaq krimpt in elkaar van de pijn. Verdomme, waar blijft die ambulance? Waarom helpt niemand? Hier ligt een zwaar-gewonde jongen.

Een jongen komt erbij. Hij zegt niets. Hij gaat aan de andere kant van Shaq zitten. Shaq kijkt de jongen aan.

'Laat me niet alleen, ik wil niet dood, ik wil mijn mama.'

De jongen antwoordt: 'Ik ben bij je. De ambulance komt zo.'

Hij pakt Shaqs hand.

Ik hoor de sirenes van de politie en ambulance luider worden.

Shaq blijft huilen. Hij kijkt naar de jongen die zijn hand vasthoudt en zegt: 'Wil je tegen mijn moeder zeggen dat ik van haar hou?'

'Doe ik ...', zegt de jongen.

Dan komt er nog een jongen aanrennen.

Ik hoor dat hij belt: 'Wanneer komt de ambulance? Ze moeten opschieten.'

Ik kijk en besef dat deze jongen ook bij mij op school zit, net als Shaq.

Het geluid van sirenes. De politie is er en de ambulance ook. Ze tillen Shaq op een bed in de wagen. Ze zeggen dat ik dapper ben. Dat het goed is dat ik het bloed probeerde te stoppen. Ze sluiten de deuren en rijden weg.

Er staan nu een heleboel mensen te kijken. Ik sta te trillen en wil weg. Ik kijk naar de jongen die Shaqs hand vasthield. Hebben we genoeg gedaan?

Dan zegt de politie: 'We willen jullie een paar vragen stellen, oké?'

Ik haal mijn schouders op, de jongen naast me zegt: 'Ja, natuurlijk.'

Die andere jongen die kwam helpen, is al weggerend.

3. Marc

Ik loop zo snel mogelijk weg. Mijn hele lichaam trilt nog na. Ik heb alles gezien. De hele steekpartij. Ik zag die jongen in de rode jas liggen. Die andere jongens renden weg. Ik durfde niet meteen naar hem toe te gaan. Ik was bang. Zouden die andere jongens terugkomen? Toen zag ik een meisje van mijn school. Er kwam nog een andere jongen bij. Ik wilde niet meer bang zijn. Ik wilde ook helpen. Ik belde de ambulance. Maar toen kwam de politie. Ik wilde niet gefouilleerd worden, dat gebeurt altijd. Dus ik liep snel weg.

Als de politie mij oppakt, krijg ik een hoop gezeik met Saaie Eileen. Zij is mijn nieuwe pleegmoeder. Maar dat duurt vast niet lang meer. Uiteindelijk zal ik ook daar weer weg moeten. Dat gebeurt altijd. Ik zit nu al vijf jaar in verschillende pleeg-gezinnen. Gelukkig bleef ik steeds op dezelfde school. Maar nu woon ik aan de andere kant van de stad. Nu moet ik naar een andere school.

4. Jackson

Ik blijf kijken naar de plek waar die jongen, Shaq, heeft gelegen. Er is nu veel politie. Ze zeggen dat de mensen moeten doorlopen. De politie wil ons vragen stellen. Wat moet ik doen? Rustig blijven. Netjes spreken. Geen straattaal.

Ik zie dat het meisje een jas in haar tas propt. Ik zie ook dat er nog zo'n grijs ding aanhangt. Ze heeft het jack gestolen!

De agent vraagt: 'Hebben jullie gezien wat er gebeurd is?'

'Ja, ongeveer', zeg ik. Mijn stem trilt. 'Ik kwam gewoon ... helpen.'

De agent kijkt me raar aan. Alsof hij me niet gelooft. Ik zoek Aimee tussen de mensen maar ik zie haar niet. 'Was hij een maat van je? De jongen die is neergestoken, ken je hem?'

Ik slik. 'Nee, ik zag dat hij gewond was. Iedereen liep voorbij. Behalve dat meisje. Ik ging erheen, om te helpen.'

De agent staart me weer aan. Hij gelooft duidelijk niet wat ik zeg. Hij kijkt naar mijn kleren, mijn sneakers en mijn Rolex. Ik voel me ongemakkelijk. Mijn vader heeft dit horloge gekocht voor mijn 16e verjaardag.

'Ik heb zijn hand vastgehouden. Ik dacht dat hij zich dan minder alleen zou voelen.'

De agent lacht vals.

‘Je hield zijn hand vast?’, herhaalt hij.

Ik voel de woede opkomen.

De agent kijkt naar mijn pols.

‘Duur horloge heb je. Is dat van jou?’

Ik voel de woede groeien. Best duur voor iemand als ik. Dat bedoelt hij.

‘Mijn vader heeft het voor me gekocht’, antwoord ik koud.

De agent staart me aan. Hij denkt dat ik lieg.

‘Hoe heet je?’

‘Jackson. Jackson Campbell.’

De agent loopt weg terwijl hij zegt: ‘Blijf staan, ik ben zo terug.’

Ik weet wat hij gaat doen. Hij gaat bellen. Hij wil weten of ik een strafblad heb.

Ik zoek Aimee weer tussen de mensen. Ze staat een stukje verderop.

De agent komt terug.

‘Je bent nog nooit gearresteerd’, zegt hij. ‘Dat is indrukwekkend. Je kunt gaan.’

Ik loop naar Aimee. Die laatste woorden klinken nog na: *Je bent nog nooit gearresteerd. Dat is indrukwekkend.* Ik ben gekwetst en boos.

Ik kijk nog even naar de plek waar Shaq lag. De politie heeft overal rood-wit lint vastgebonden.

‘Gaat het?’, vraagt Aimee. ‘Wat vroeg hij?’

Ik heb geen zin om te praten.

Ik ben verbaasd dat Aimee er nog is. Ik krijg haar opmerking ook niet uit mijn hoofd. Ze zei: *het heeft vast met een bende te maken*. Dat zei ze alleen vanwege Shaqs uiterlijk. Vanwege zijn huidskleur.

Aimee begint te praten, maar ik denk alleen aan de klote-opmerking van die agent. En aan Shaq die om zijn moeder bleef vragen. Op de achtergrond hoor ik het geluid van sirenes. Ik schop ergens tegenaan. Het is iets blauws, van plastic. Een pasjes-houder. Er zit een buskaart in. Ik staar naar de foto. Dikke krullen, gouden oorbellen.

‘Wat is er?’, vraagt Aimee.

‘Het is dat meisje van daarnet’, zeg ik. ‘Het meisje dat die jongen probeerde te helpen. Ze heeft het vast laten vallen.’

Aimee trekt haar schouders op.

Ik kijk naar de naam: Chantelle Walker.

Ik steek de buskaart in mijn zak.